

Arrest

nr. 275 185 van 12 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 275 184 van 12 juli 2022 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 7 februari 2022 gaf de gemachtigde aan verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: B., F. A.

Geboortedatum: [...]1984

Geboorteplaats: O.

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht het eerste middel toe als volgt:

“6.1.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier en allerm minst afdoende en draagkrachtig gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. ”

(zie stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

6.1.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af g even."

6.1.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

6.1.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

6.1.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

6.1.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoekster.

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. "

De beslissing schendt manifest de grondrechten!

Dat de verzoekster een hecht en diepgaand familieleven kent in België : dat ze samenwoont met haar moeder en minderjarige broertje die tevens de Belgische nationaliteit hebben.

Dat de verzoekster een groot deel van de opvoeding van haar minderjarige broertje op zich neemt. Haar moeder steunt niet alleen op psychologisch vlak op de verzoekster, ze steunt ook op haar voor alle alledaagse opdrachten.

Dat ze dus duidelijk afhankelijk is van haar dochter.

Dat de moeder van de verzoekster een arbeidsongeval tegenkwam. Hierdoor heeft de vrouw een aanslepende medische problematiek aan haar arm en knie. Ze is dus niet goed te been en kan zeer moeilijk huishoudelijke taken op zich nemen.

Dat ze invalide en onzelfredzaam is.

Dat de moeder van de verzoekster een grote hinder ondervindt in het voorzien van dagdagelijks activiteiten en onderhoud. Hierdoor krijgt ze ook psychologische problemen : ze kan niet langer voorzien in het onderhoud van haar gezin door te werken. In plaats daarvan ontvangt de vrouw een vervangend inkomen.

Dat de verzoekster dus een belangrijke spilfiguur vormt in het leven van haar moeder.

Dit is ze ook ten aanzien van haar minderjarige broertje. Zij vangt de jongen op in de opvoeding waar mevrouw H. niet langer kan inspringen.

Dat het jongetje haar als het ware als zijn tweede moeder beschouwt.

Dat ze ook voor hem een onmisbare schakel is binnen het gezin.

Dat deze informatie aan de verweerster bekend was en duidelijk op de hoogte was van de familiale situatie van de verzoekster.

Dat ze hier toch geen woord over repte in de bestreden beslissing.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie waar de verweerster in ieder geval kennis van heeft!

De bestreden beslissing faalt aldus."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van onder andere de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsverplichting zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest.

Zij licht het middel onder meer toe als volgt:

"7.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

- Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurdde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat de motieven deugdelijk moeten zijn.

- Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing, moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel beoogt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 7.2.2.1.

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat er sprake is van een verregaande integratie. Dat verzoekster samenwoont met haar Belgische kerngezin die tevens bloedverwanten zijn.

Verzoekster is dus noch bij de beoordeling van de regularisatie-aanvraag noch in het kader van de voorbereiding van de beslissing van uitwijzing gehoord geworden.

De verzoekster verblijft reeds langer dan 5 jaren onafgebroken in België. Ze bouwde haar leven hier op nadat ze zich herenigde met haar bloedeigen moeder.

Dat haar moeder ondertussen lichamelijk en psychologisch heel wat verachterde.

Dat het gezinsleven voor de verzoekster de hoofdreden is om in België te blijven : zowel haar broertje als haar moeder steunen en rekenen enorm op haar.

De verzoekster spreekt en begrijpt de landstalen.

De verzoekster werkt in de ouderenzorg. Ze is huishoudhulp wat betekent dat ze ter beschikking wordt gesteld binnen een knelpuntberoep binnen de Belgische arbeidsmarkt.

Dat ze naast haar kerngezin aldus sociale relaties opbouwde waardoor ze onmisbaar werd.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij

andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfwet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoeg kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

Dat er wel degelijk humanitaire omstandigheden bestaan in hoofde van de verzoekster : dat haar gezinsleden op haar tussenkomst en bijstand rekenen. Dat hun relatie meer is dan het loutere affectieve. De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Op geen enkel moment werd de verzoekster uitgenodigd om haar situatie toe te lichten en nieuwe, extra documenten te verschaffen over haar familieleden en de medische situatie van zowel haar moeder als haar broertje.

Indien de verwerende partij deugdelijk onderzoek had verricht naar de situatie van de verzoekster had ze echter wel deze feitelijkheden opgemerkt en vervolgens bijkomende documenten of inlichtingen gevraagd.

Door geen rekening te houden met dit gezinsleven en deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 7.2.2.2.

Dat de verzoekster in België geniet van haar recht op gezinsleven zoals beschreven in het artikel 8 EVRM.

Dat wanneer ze het land zou moeten verlaten, gescheiden zou worden van haar kerngezin.

Dat de voornoemde twee personen vervolgens als het ware aan hun lot zouden worden overgelaten.

Dat dit bovendien geen positieve gevolgen zou hebben op de mentale gezondheid van zowel de moeder van de verzoekster als de minderjarige.

[...]

Dat de verzoekster een duurzame en zeer diepgaande band heeft met België : ze woont in haar kerngezin en helpt hen te onderhouden. Een terugkeer naar Algerije zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 EVRM en de hogere belangen van het kind betrokken.

- 7.2.2.3. [...]"

Verzoekster voert in het eerste middel onder meer aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De aanhef van deze bepaling luidt: "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Daarnaast moet de gemachtigde bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten de beslissing op afdoende wijze motiveren in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verder stipt zij aan dat op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde moet rekening houden bij elke verwijderingsmaatregel met onder meer het gezins- en familieleden van de betrokken derdelander. Volgens verzoekster valt de bestreden beslissing niet te verzoenen met de wetbepaling. Ze verwijst verder eveneens naar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest met betrekking tot de bescherming van het gezinsleven. Concreet haalt verzoekster aan dat ze een hecht gezinsleven heeft met haar Belgische moeder en minderjarige broer en dat ze haar moeder steunt, niet alleen psychologisch maar ook bij de huishoudelijke taken. Ze stelt dat haar moeder afhankelijk is van haar en dit sedert dat haar moeder een arbeidsongeval heeft gehad, waardoor zij een aantal aanslepende medische problemen heeft. Ze is invalide en niet-zelfredzaam waardoor verzoekster zegt een belangrijke spilfiguur te vormen in het leven van de moeder. Verzoekster stelt dat de gemachtigde op de hoogte was van deze familiale situatie maar hierover toch niets repte in de bestreden beslissing. Ze benadrukt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hij rekening heeft gehouden met het gezinsleven.

In het tweede middel haalt verzoekster onder meer aan dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd dat ze het grondgebied moet verlaten omdat ze niet in het bezit is van een geldig paspoort, hetgeen onmogelijk als een zorgvuldige motivering kan beschouwd worden. Verzoekster herhaalt dat indien zij het land zou moeten verlaten, zij zou gescheiden worden van haar kerngezin en dat onder meer haar moeder aan haar lot zou overgelaten worden.

Beoordeling

In casu blijkt inderdaad dat in de bestreden beslissing enkel wordt gewezen op het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekster stipt terecht aan dat de rechtsgrond voor de bestreden beslissing artikel 7 van de Vreemdelingenwet is en dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Uit de bestreden beslissing zelf kan niet afgeleid worden dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster, maar de Raad stelt vast dat huidig bestreden bevel samenhangt met de beslissing waarbij de aanvraag van 22 december 2020 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Ook verweerder wijst in de nota op het feit dat gelijktijdig met het bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster in kennis werd gesteld van de beslissing waarbij haar verblijfsaanvraag om humanitaire redenen onontvankelijk werd verklaard en in dewelke uitvoerig is gemotiveerd omtrent de elementen die ze als buitengewone omstandigheden had aangehaald, met inbegrip van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt inderdaad vast dat in die beslissing, die samen met de thans bestreden beslissing werd genomen op 7 februari 2022 en ter kennis gebracht op 10 februari 2022, de gemachtigde uitdrukkelijk motiveert waarom volgens hem het gezinsleven van verzoekster niet verhindert dat zij haar aanvraag in het herkomstland moet indienen. Bijgevolg kan verzoekster in die beslissing lezen op welke wijze de gemachtigde, die bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten de grondrechten van de derdelander moet respecteren, meent de vereisten van artikel 74/13 te hebben gerespecteerd en lijdt verzoekster geen belangenschade waar zij thans opwerpt dat uit het bestreden bevel niet uitdrukkelijk blijkt dat rekening is gehouden met het gezinsleven. De Raad volgt verweerder in de nota dat de gemachtigde niet verplicht is om de motieven, die uitdrukkelijk worden weergegeven in de 9bis-beslissing van dezelfde datum, over te nemen in het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft in casu geen belang bij de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Echter, bij arrest nr. 275 184 van van 12 juli 2022 heeft de Raad de voormelde beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, vernietigd. De Raad oordeelde onder meer: *“De gemachtigde heeft inderdaad op uitgebreide en gedetailleerde wijze de beslissing gemotiveerd maar is toch op pertinente punten overgegaan tot een onzorgvuldige lezing van de orthopedische attesten, heeft het meest recente attest van 31 januari 2020 niet in zijn beoordeling betrokken of heeft op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat bewezen is dat verzoekster en haar moeder lang gescheiden kunnen leven omdat ze gescheiden waren tussen 2002 en 2015, terwijl het arbeidsongeval pas in 2017 heeft plaats gevonden.”* En nog: *“Bijgevolg is de Raad van oordeel dat ook de bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar moeder in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zorgvuldig zijn beoordeeld. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.”*

Bijgevolg kunnen diezelfde motieven, die niet langer bestaan aangezien de onontvankelijkheidsbeslissing werd vernietigd, ook thans niet langer waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel op zorgvuldige wijze met het gezinsleven heeft rekening gehouden zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg ligt eveneens een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

In de nota met opmerkingen steunt verweerder eveneens op de samenhang tussen de onontvankelijkheidsbeslissing en de thans bestreden beslissing van dezelfde datum. Waar hij de nota van 7 februari 2022 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet citeert, stelt de Raad vast dat onder gezin- en familieleven staat: *“het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*. Onder gezondheidstoestand staat: *“geen elementen, ze toont niet aan dat haar moeder nood heeft aan mantelzorg omwille van haar invaliditeit”*. Deze motieven zijn zeer summier en liggen in dezelfde lijn als de motieven die de gemachtigde uitdrukkelijk had opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing, maar waarvan de Raad heeft geoordeeld dat die niet op zorgvuldige en redelijke wijze rekening houden met de stukken, die verzoekster in verband met de aandoening van haar Belgische moeder bij haar aanvraag had gevoegd.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES